

URADNI LIST

KRALJEVSKE BANSKE UPRAVE DRAVSKE BANOVINE

2. kos.

V LJUBLJANI, DNE 23. NOVBEMBRA 1929.

Letnik I.

Vsebina:

4. Zakon o mednarodni konvenciji za uprostitev carinskih formalnosti.
 5. Naredba o likvidaciji Državne likvidacijske banke.
 6. Uredba o opravljanju prisege za vse uradnike in uslužbence v resortu ministrstva za trgovino in industrijo.
 7. Izpremembe in dopolnitve v pravilih o opravljanju državnega strokovnega izpita uradnikov ministrstva za trgovino in industrijo.
 8. Dopolnitev pravilnika o pogodbenih državnih poštah.
 9. Navodilo za analizo natrijevega karbonata iz tar. št. 212., točke 1., uvozne carinske tarife.
 10. Naredba, s katero se v nekaterih vodah znižuje dopustna mera za postrvi.
 11. Razglas o izpremembi občinskih mej med krajevno občino Ježico in mestno občino ljubljansko.
- Razne objave iz «Službenih Novin».

Zakoni in kraljevske uredbe.

4.

Mi

Aleksander I.,

po milosti božji in narodni volji
kralj Srbov, Hrvatov in Slovencev,

predpisujemo in proglašamo na predlog namestnika Našega ministra za zunanje posle, ministra za pošto in telegraf, Našega ministra za finance in Našega ministra pravde po zaslišanju Našega predsednika ministrskega sveta

Zakon

**o mednarodni konvenciji za uprostitev
carinskih formalnosti,**

**sklenjeni pod okriljem Društva narodov v
Ženevi dne 3. novembra 1923.,***

ki se glasi:

§ 1.

Odobruje se in zakonsko moč dobiva mednarodna konvencija za uprostitev carinskih formalnosti, sklenjena v Ženevi dne 3. novembra 1923., ki se glasi:

* «Službene Novine kraljevine Srba, Hrvatov in Slovencev» z dne 21. maja 1929., št. 117/L. — Konvencija je priobčena v francoskem izvirniku in v srbskem prevodu.

Mednarodna konvencija za uprostitev carinskih formalnosti, sklenjena dne 3. novembra 1923.

Države: Nemčija, Avstrija, Belgija, Brazilija, britanski imperij (z Avstralsko zvezno državo, Južnoafriško zvezo, Novo Zelandijo in Indijo), Bolgarija, Chile, Kuba, Danska, Egipt, Španija, Finska, Francija, Grčija, Madžarska, Italija, Japonska, Litvanija, Luxembourg, protektorat republike Francije v Maroku, Norveška, Paraguay, Nizozemska, Poljska, Portugalska, Romunija, kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev, Siam, Švedska, Švica, Češkoslovaška, tunizijsko namestništvo (francoski protektorat) in Uruguay,

želeče, zavarovati v trgovini uporabljanje načela pravičnega postopanja, ki je postavljeno v členu 23. pogodbe Društva narodov,

uverjene, da bi storile, če uproste mednarodno trgovino nepotrebnih, pretiranih in samovoljnih carinskih in tem podobnih formalnosti, važen korak za ostvaritev te namere,

smatrajoče, da se doseže uspeh v tej stvari najlaže z mednarodnim sporazumom, zasnovanim na pravični vzajemnosti,

so se odločile, skleniti v ta namen konvencijo.

Zato so bili imenovani od visokih strank pogodnic pooblaščenici, in sicer:

od predsednika države Nemčije:

gospod Willy Ernst, ministrski svetnik v finančnem ministrstvu države Nemčije;

od predsednika republike Avstrije:

gospod E. Pflügl, pooblaščen minister, predstavnik avstrijske federalne vlade pri Društvu narodov;

od Njegovega Veličanstva kralja Belgije:

gospod Jules Brunet, pooblaščen minister, predsednik »Mednarodnega urada za objavljanje carinskih tarif«, in

gospod Armand L. J. Janssen, generalni direktor carin;

od predsednika Združenih brazilskih držav:

gospod Juno Augusto Barboza Carneiro, trgovinski ataše brazilskega veleposlanstva pri Njegovem britanskem Veličanstvu;

od Njegovega Veličanstva kralja Združene kraljevine Velike Britanije in Irske in britanske prekmorskih dominijev, cesarja Indije:

sir Hubert Llewellyn Smith, G. C. B., ekonomski svetnik britanske vlade;

za Avstralsko državno zvezo:

M. C. A. B. Campion, direktor banke Avstralske državne zveze v Londonu;

za Južnoafriško zvezo:

sir Hubert Llewellyn Smith, G. C. B., ekonomski svetnik britanske vlade;

za dominij Novo Zelandijo:

spoštovani sir James Allen, K. C. B., visoki komisar za Novo Zelandijo v združeni kraljevini;

za Indijo:

vrlo spoštovani lord Hardinge of Penshurst, K. G., G. C. B., G. C. S. I., G. C. M. G., G. O. I. E., G. C. V. O., I. S. O., kronski svetnik, prejšnji podkralj, prejšnji veleposlanik;

od Njegovega Veličanstva kralja Bolgarov:

gospod D. Mikov, opravnik poslov v Bernu;

od predsednika republike Čilske:

gospod Jorge Buchanan, prejšnji senator, trgovinski svetnik čilskega poslanstva pri Njegovem britanskem Veličanstvu;

od predsednika republike Kine:

gospod J. K. Lutsengtsiang, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu;

od Njegovega Veličanstva kralja Danske:

gospod M. A. Oldenburg, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu, predstavnik Danske pri Društvu narodov;

od Njegovega Veličanstva kralja Egipta:

gospod T. C. Maculay, generalni direktor egiptovskih carin, in

gospod Ahmed bej Abdel Khalek, direktor kairske carinarnice;

od Njegovega Veličanstva kralja Španije:

gospod Emilio de Palacios y Fau, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu;

od predsednika republike Finske: gospod Niilo Mannio, generalni tajnik v ministrstvu za socialno politiko;

gospod Urho Toivola, legacijski tajnik;

od predsednika republike Francije: gospod Ernest Bolley, državni svetnik, generalni direktor carin v ministrstvu za finance;

in, kar se tiče protektorata republike Francije v Maroku,

gospod Pierre Paul Serra, direktor šerifanskih carin;

in, kar se tiče tunizijskega namestništva (francoski protektorat):

gospod Charles Ode, direktor tunizijskih carin;

od Njegovega Veličanstva kralja Grkov:

gospod Vasil Colocotronis, legacijski svetnik, in

gospod Dimitri Capsali, tajnik I. razreda v ministrstvu za zunanje pose;

od Njegove Vzvišene Svetlosti guvernerja Madžarske:

gospod F. de Pacher de Terjekfalva, opravnik poslov v Bernu;

od Njegovega Veličanstva kralja Italije:

dr. Carlo Eugliesi, pomočnik generalnega direktorja carin;

od Njegovega Veličanstva cesarja Japonske:

gospod Yotaro Sugimura, pomočnik direktorja japonskega cesarskega urada pri Društvu narodov;

od predsednika republike Litvanije:

gospod Gaetan Dobkevicius, legacijski svetnik, in

dr. Petras Karvelis, svetnik v ministrstvu za finance, trgovino in industrijo;

od Njenega kraljevskega Visočanstva luxembourške velike vojvodinje:

gospod Charles Vermaire, luxembourški konzul v Zenevi;

od Njegovega Veličanstva kralja Norveške:

gospod dr. Fridtjof Nansen, profesor na univerzi v Kristijaniji;

od predsednika republike Paragvaya:

gospod dr. Ramon V. Caballero, opravnik poslov v Parizu;

od Njenega Veličanstva kraljice Holandije:

gospod M. E. Menten, opravnik poslov v Bernu za kraljevino v Evropi, in

gospod V. I. Doude van Troostwijk, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu za Holandsko Indijo, Surinam in Curaçao;

od predsednika republike Poljske: gospod Jan Modzelewski, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu;

od predsednika republike Portugalske:

gospod A. Bartholomeu Ferreira, izredni poslanik in pooblaščen minister republike Portugalske pri švicarskem federalnem svetu;

od Njegovega Veličanstva kralja Romunije:

gospod Nicolas Petresco-Comnene, izredni poslanik in pooblaščen minister pri švicarskem federalnem svetu;

od Njegovega Veličanstva kralja Srbov, Hrvatov in Slovencev:

gospod Radmilo Bujdić, carinski inspektor v ministrstvu za finance, in

gospod Valdemar Lunaček, tajnik trgovske zbornice v Zagrebu;

od Njegovega Veličanstva kralja Sijama:

gospod Phya Sannakitch Preecha, izredni poslanik in pooblaščen minister pri Njegovem Veličanstvu kralju Italije:

od Njegovega Veličanstva kralja Švedske:

gospod Hjalmar Branting, predstavnik Švedske pri svetu Društva narodov;

od švicarskega federalnega sveta:

gospod Samuel Häusermann, generalni inspektor in šef III. sekcije generalne direkcije v Bernu, in

gospod Emil-Ferdinand Leute, direktor IV. carinskega okrožja v Ženevi;

od predsednika republike Češko-slovaške:

gospod Jan Dvořák, pooblaščen minister in šef ekonomskega oddelka v ministrstvu za zunanje posle, in

gospod Avgust Schönbach, ministrski svetnik v ministrstvu za finance;

od predsednika republike Urugvaja:

gospod dr. Enrique E. Buero, izredni poslanik in pooblaščen minister republike Urugvaja pri švicarskem federalnem svetu.

ki so dogovorili po izmeni svojih pooblastil, spoznanih v dobri in pravilni obliki, to-le:

Člen 1.

Da bi uporabljale med seboj načelo in odredbe člena 23. v pogodbi Društva narodov glede pravičnega postopanja pri trgovini, se zavezujejo države pogodnice, da ne bodo ovirale svojih trgovinskih odnošajev s pretiranimi, nepotrebnimi ali samovoljnimi carinskimi in njim podobnimi formalnostmi.

Zatogadelj se zavezujejo države pogodnice, izvesti z vsemi prikladnimi zakonodajnimi ali admini-

strativnimi ukrepi revizijo odredb, predpisanih z njih zakoni ali pravili ali z naredbami in navodili njih administrativnih oblastev, kolikor se nanaša to na carinske in njim podobne formalnosti, jih uprostiti in zdaj pa zdaj prilagoditi potrebam trgovinskih odnošajev z inozemstvom ter s tem odvrniti vsako zapreko, ki ne bi bila neizogibno potrebna za zaščito bistvenih koristi države.

Člen 2.

Države pogodnice se zavezujejo, strogo spoštovati načelo pravičnega postopanja, kolikor se nanaša to na carinske in tem podobne predpise ali procedure, na formalnosti glede izdajanja dovolil, na načine, po katerih se vrše preskusi ali analize, ali na vsako drugo vprašanje, o katerem govori ta konvencija, ter se skladno s tem načelom vzdrževati v teh predmetih vsakega nepravilnega razlikovanja, naperjenega zoper trgovino katerekoli države pogodnice.

Prednie načelo se mora uporabljati celo, če bi nastale nekatere države pogodnice po svojem zakonodajstvu ali svojih trgovinskih sporazumih na to, da dajo druga drugi še večje olajšave od onih, ki izvirajo iz te konvencije.

Člen 3.

Glede na resne ovire, ki jih provzročajo mednarodni trgovini uvozne ali izvozne prepovedi in omejitve, se zavezujejo države pogodnice, usvojiti in uporabiti, čim jim to dopuste razmere, vse prikladne odredbe, da se znižajo te prepovedi in omejitve na najmanjšo mero, in ukreniti v vsakem primeru glede dovolil, s katerimi se opušča uvozna ali izvozna prepoved, vse koristne dispozicije:

a) da se dajo javnosti nemudoma na znanje v kar najjasnejši in najtočnejši obliki pogoji, ki jih je treba izpolniti, in formalnosti, ki jih je treba izvršiti za pridobivanje teh dovolil;

b) da bo način, po katerem se izdajajo ta dovolila, kolikor mogoče preprost in stalen;

c) da se bo vršilo proučevanje prošenj in izdajanje dovolil kar najhitreje;

d) da bo sistem za izdajanje dovolil tak, da se z njim prepreči trgovina s temi dovolili. V ta namen morajo imeti dovolila, izdana poedincem, pooblaščenčevo ime, tako da se z njimi ne more koristiti kdo drugi;

e) da ne bodo formalnosti, ki jih predpisuje uvozna država, ob določanju kontingentov take, da bi se z njimi preprečevala pravična porazdelitev količin blaga, ki mu je uvoz dopuščen.

Člen 4.

Države pogodnice morajo objavljati nemudoma vse predpise, ki se nanašajo na carinske in tem podobne formalnosti, kakor tudi vse njih izpremembe, ki že do takrat ne bi bile objavljene, in sicer na tak način, da se interesenti lahko seznanijo z njimi in se tako izognejo škodi, ki bi utegnila nastati iz uporabljanja njim neznanih carinskih formalnosti.

Države pogodnice se zavezujejo, da se ne uveljavljajo noben ukrep, dokler se predhodno ne dá na znanje občinstvu, bodisi v uradnem listu dotične države, bodisi na kakršenkoli način službenega ali privatnega objavljanja.

Ta obveznost predhodne objave se uporablja na vse, kar je v zvezi s tarifami kakor tudi z uvoznimi ali izvoznimi prepovedmi.

Toda v primerih izrednega značaja, kjer bi utegnila predhodna objava oškodovati bistvene koristi države, izgube odredbe drugega in tretjega odstavka tega člena obvezno moč. V podobnih primerih pa se mora izvršiti objava, kolikor je to mogoče, obenem, ko se uveljavi odrejeni ukrep.

Člen 5.

Vsaka država pogodnica, katere tarifa je z delnimi ukrepi ali s celo vrsto dopolnitev izpremenjena za večje število predmetov, mora podati točno sliko o njih na ta način, da objavi v lahko umevni obliki vse uporabne davščine, ki izvirajo iz celote veljavnih odredb.

Zato je treba metodično označiti vse davščine, ki jih morajo pobirati carinska oblastva ob uvozu ali izvozu blaga, najsi gre za carine, postranske davščine, trošarinske, prometne, manipulacijske ali tem podobne takse in vobče za vse možne takse brez razlike; pri tem je dogovorjeno, da se omejuje prednja obveznost na davščine in takse, ki jih je pobirati na blago ob uvozu in izvozu za račun države in na podstavi ocarinjanja.

Ko so tako bremena, ki jim je blago zavezano, nedvomno razložena, je treba, kar se tiče trošarinskih in drugih taks, ki jih je pobirati ob ocarinjanju za račun države na podstavi ocarinjanja, označiti še to, ali je tuje blago obremenjeno s posebno takso zbog tega, ker blago države uvoznice izjemoma sploh ni zavezano zgoraj omenjenim taksam, ali pa jim je zavezano samo deloma.

Države pogodnice se zavézujejo, ukreniti vse, česar je treba, da dajo trgovcem možnost, pribaviti uradna obvestila o carinskih tarifah, zlasti pa o stopnjah carin, ki jih je pobirati na odrejeno blago.

Člen 6.

Da se dá državam pogodnicam in njih pripadnikom možnost, kar najhitreje spoznati vse ukrepe, o katerih govorita člena 4. in 5. in ki se tičejo njih trgovine, se zavezuje vsaka država pogodnica, pošiljati diplomatskim predstavnikom vseh drugih držav ali vsakemu drugemu predstavniku, odrejenemu v ta namen in bivajočemu na njenem ozemlju, vse publikacije, ki se objavijo po teh členih. Publikacije se morajo pošiljati v dveh izvodih in takoj po objavi. Če ni diplomatskega ali drugega predstavnika, se pošiljajo publikacije prizadeti državi na način, ki ga ta država označi v ta namen.

Vsaka država pogodnica se zavezuje poleg tega, poslati takoj po objavi tajništvu Društva narodov deset izvodov vseh publikacij, objavljenih zaradi izvršitve členov 4. in 5.

Vsaka država pogodnica se prav tako zavezuje, poslati takoj po objavi deset izvodov vseh svojih carinskih tarif ali izprememb v njih «Mednarodnemu uradu za objavljanje carinskih tarif» v Bruslju, ki mu je z mednarodno konvencijo z dne 5. julija 1890. naloženo, prevajati in objavljati tarife.

Člen 7.

Države pogodnice se zavezujejo, odrediti s svojim domačim zakonodajstvom in s svojo administracijo vse najprimernejše ukrepe, da preprečijo samovoljno ali nepravilno uporabljanje svojih zakonov in pravil o carinskih in tem podobnih predmetih in da zavarujejo osebam, ki se oškodujejo s temi zlorabami, pravico do pritožbe po administrativnem, sodnem ali razsodniškem postopanju.

Vsi ukrepi te vrste, ki so sedaj v veljavi ali ki se odrede v bodoče, se morajo objavljati tako, kakor je določeno v členih 4. in 5.

Člen 8.

Razen če je uvoz blaga prepovedan in če blaga za rešitev spora ni neizogibno treba pokazati, se mora dati blago, ki je predmet spora glede tarififikacije, izvora, proveniencé ali vrednosti, na zahtevo odgovorne osebe takoj na njeno svobodno razpolago, ne da bi bilo čakati na rešitev spora, s pridržkom ukrepov, ki so potrebni za zavarovanje državnih koristi. Dogovorjeno je, da se mora izvršiti povračilo položenih davščin ali razveljavitev zavarovanja, podpisanega od deklaranta, takoj po rešitvi spora, ki se mora izdati v vsakem primeru kar najhitreje.

Člen 9.

Da se označijo doseženi napredki v vsem, kar je v zvezi z uprostitvijo carinskih in tem podobnih formalnosti, določenih v predhodnih členih, mora poslati vsaka država pogodnica v dvanajstih mesecih od dne, ko stopi ta konvencija v veljavo, kolikor se to nje tiče, generalnemu tajništvu Društva narodov izpisek ukrepov, ki jih je odredila, da bi se dosegla uprostitve, za katero gre.

Podobni izpiski se pošljejo potem vsaka tri leta in vselej, kadar jih zahteva svet Društva narodov.

Člen 10.

Vzorec in modeli, ki so zavezani uvozni carini in katerih uvoz ni prepovedan, se puščajo, kadar jih uvažajo fabrikanti ali trgovci, nastanjeni v katerikoli državi pogodnici, bodisi osebno, bodisi po trgovinskih potnikih, začasno brez carine, na ozemlje vsake države pogodnice, če se položi vsota uvoznih davščin ali kavej, s katerimi se garantira eventualno plačilo teh davščin.

Da se morejo fabrikanti ali trgovci in trgovinski potniki koristiti s to ugodnostjo, se morajo prilagoditi zakonom, pravilom in carinskim formalnostim, ki so jih izdale zgoraj omenjene države; s temi zakoni in pravili se sme zahtevati, da morajo biti interesenti opremljeni z legitimacijsko karto.

Zaradi uporabljanja tega člena se smatrajo za vzorce in modele vsi reprezentativni predmeti odrejenega blaga ob dvojnem pogoju; prvič se morajo dati rečeni predmeti ob ponovnem izvozu verodostojno identificirati, in drugič ne smejo biti predmeti, uvoženi na ta način, po količini ali vrednosti taki, da ne bi imeli, skupaj vzeti, več običajnega značaja vzorcev.

Carinska oblastva katerekoli države smatrajo za poznejše priznanje istovetnosti vzorcev ali modelov za zadostna ona oznamenila, ki jih postavijo nanje carinska oblastva katerekoli druge države pogodnice, če spremlja te vzorce ali modele popisna lista, ki so jo overovila carinska oblastva te poslednje države. Carinska oblastva države uvoznice pa smejo vendarle postaviti na vzorce ali modele dopolnilna oznamenila vselej, kadar se jim zdi ta naknadna garancija neizogibno potrebna, da se zavaruje istovetnost vzorcev ali modelov ob njih ponovnem izvozu. Razen v tem poslednjem primeru se omejuje pregled samo na to, da se ugotovi istovetnost vzorcev in da se odredi znesek davščin in taks, ki bi se utegnile zahtevati.

Rok za ponovni izvoz je določen najmanj na šest mesecev, toda carinska oblastva države uvoznice imajo pravico, ta rok podaljšati. Po izteku odrejenega roka se mora zahtevati plačilo davščin na vzorce, ki niso bili ponovno izvoženi.

Povračilo davščin, položenih ob uvozu, ali oprostitvev kavcije, ki se je dala za plačilo teh davščin, se izvrši nemudoma v vseh carinarnicah na meji ali v notranjosti države, ki dobe za to potrebno pooblastilo, in eventualno z odbitkom davščin na vzorce ali modele, ki se ne predlože ob ponovnem izvozu. Države pogodnice objavijo listo carinarnic, ki se jim je dalo omenjeno pooblastilo.

Če se zahteva legitimacijska karta, se mora ujemati z obrazcem, priloženim temu členu, in izdati jo mora oblastvo, ki ga je priznala v ta namen država, kjer imajo fabrikanti ali trgovci svoj poslovni sedež. Če velja reciprociteta, so legitimacijske karte oproščene konzularne ali druge vize, razen če opraviči kakšna država njih potrebo s posebnimi ali izjemnimi razmerami, zaradi katerih mora to zahtevati. V tem primeru mora biti cena vize čim nižja ter ne sme presežati stroškov za izdajo.

Države pogodnice priobčijo v najkrajšem času neposredno druga drugi kakor tudi tajništvu Društva narodov seznamek oblastev, ki so priznana za pristojna, izdajati legitimacijske karte.

Dokler se tu razloženi režim ne upostavi, ni ukiniti olajšav, ki jih države že dajo.

Odredbe tega člena, izvzemši odredbe, ki se nanašajo na legitimacijsko karto, se uporabljajo na one vzorce in modele, zavezane uvoznim carinskim davščinam, ki jim uvoz ni prepovedan, če jih uvažajo fabrikanti, trgovci ali trgovinski potniki, nastanjeni v katerikoli državi pogodnici, celo če ti fabrikanti, trgovci ali trgovinski potniki ne spremljajo teh vzorcev ali modelov.

(Obrazec.)

Ime države

(oblastvo, ki je izdalo legitimacijsko karto).

Legitimacijska karta za trgovinske potnike,
veljavna za dvanajst mesecev od dne izdaje.

Velja za _____, št. karte _____.

S tem se potrjuje, da ima (ali: je) lastnik te karte,
gospod _____, rojen v _____,
stanujoč v _____, ulica _____ št. _____,

1) _____

v _____

pod firmo _____

trgovinski potnik v službi { firme
 } firm

v _____

ki ima } _____

ki imajo } _____

pod firmo _____

Ker namerja lastnik te karte zbirati naročila v zgoraj omenjenih državah in vršiti nakupe za omenjeno firmo (omenjene firme), se s tem potrjuje, da je ta firma upravičena (da so te firme upravičene), opravljati svojo industrijo (svoje industrije) in svojo trgovino (svoje trgovine) v _____ in da v ta namen tam plačuje (plačujejo) zakonske davke.

V _____, dne _____ 19 _____

Podpis šefa firme (firm):

Osebn opis
lastnika legitimacije:

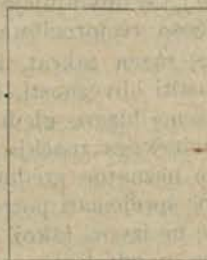
Leta _____

Stas _____

Lasje _____

Posebni znaki _____

Podpis lastnika legitimacije:

NB. Če gre za šefa trgovinskega ali industrijskega podjetja, se izpolni samo prvi razpredelek.

1) Označba tvornice ali trgovine.

Člen 11.

Države pogodnice omeje v svoji možni izmeri število primerov, v katerih se zahtevajo potrdila o izvoru.

Skladno s tem načelom in ob pogoju, da obdrže carinske administracije popolno pravico, preskušati dejanski izvor blaga, in potemtakem tudi pravico, zahtevati vsak drugi dokaz, ki se jim zdi potreben, pristajajo države pogodnice na to, da se prilagode nastopnim odredbam:

1.) Države pogodnice hočejo skrbeti za to, da učinijo, kolikor je le mogoče, preprostejše in pravičnejše postopanje in formalnosti, ki so v zvezi z izdajanjem in prejemanjem potrdil o izvoru, in da naznanijo javnosti primere, v katerih se ta potrdila zahtevajo, in pogoje, ob katerih se izdajajo.

2.) Potrdila o izvoru smejo izdajati ne samo uradna oblastva držav pogodnic, ampak tudi vse druge ustanove, ki so pristojne za to in ki dajo potrebne garancije, katere je v ta namen predhodno priznala vsaka prizadeta država. Vsaka država pogodnica pošlje čimprej tajništvu Društva narodov seznamek ustanov, ki jih je pooblastila za izdajanje potrdil o izvoru. Vsaka država si pridržuje pravico, preklicati pristanek, ki ga je dala za katerokoli ustanovo, če se dokaže, da je ta ustanova nepredpisno izdajala rečena potrdila.

3.) Če se blago ne izvozi neposredno iz izvorne države, ampak se pošlje čez ozemlje tretje države pogodnice, sprejemajo carinske administracije potrdila o izvoru, izdana od ustanov te tretje države, ki so za to kvalificirane; pri tem pa si pridržujejo pravico oceniti, ali se morejo ta potrdila sprejeti prav tako kakor ona, ki jih je izdala izvorna država.

4. Carinska oblastva ne zahtevajo predložitve potrdila o izvoru:

a) če se interesent odreče koristi, ki jo daje rešim, čigar uporabljanje je zavisno od predložitve takega potrdila;

b) če narava blaga neoporečno potrjuje njegov izvor in če se je dosegel predhodno o tem sporazum med prizadetimi državami;

c) če spremlja blago potrdilo, da ima blago pravico do izvornega naziva, toda to potrdilo je morala izdati ustanova, ki jo je v ta namen pooblastila in priznala država uvoznica.

5.) Če dovoljujejo zakoni njih držav in če je z jamčena reciprociteta, morajo carinska oblastva:

a) razen takrat, kadar nastane sum o zlorabi, oprostiti obveznosti, da se predloži dokaz o izvoru, uvoženo blago, glede katerega je jasno, da nima trgovinskega značaja ali da je, najsi ima ta značaj, samo neznatne vrednosti;

b) sprejemati potrdila o izvoru, izdana za blago, ki se ne izvozi takoj, toda samo, če se je poslalo to blago v odrejenem roku enega ali dveh mesecev, kakor pač država izvoznica meji ob državo, v katero gre blago, ali ne; ta roka se smeta podaljšati, če zadoščajo razlogi, s katerimi se pojasnjuje, zakaj je prevoz blaga zakesnel.

6.) Če ne more uvoznik iz tehtnih razlogov ob uvozu blaga predložiti potrdila o izvoru, se mu sme odrediti rok za predložitev potrdila ob pogojih, ki se zde carinskim upravam potrebni, da se zavaruje plačilo eventualnih davščin. Če se predloži potrdilo naknadno, se morajo davščine, ki so bile že plačane ali položene preko potrebnega zneska, čimprej vrniti.

Ob uporabljanju prednje odredbe je treba vpoštevati razmere, ki utegnejo nastati zbog obračunavanja kontingentov.

7.) Potrdila se smejo izdajati ali v jeziku države uvoznice ali v jeziku države izvoznice; vendar pa pridržujejo carinska oblastva države uvoznice pravico, zahtevati prevod, če dvomijo o vsebini te listine.

8.) Potrdila o izvoru so načeloma oproščena konzularne vize, če so jih izdala carinska oblastva. Če se zahteva v izjemnih primerih konzularna viza, smejo predložiti interesi po svoji izprevidnosti potrdila o izvoru v vidiranje ali svojemu resortnemu konzulu ali pa konzulu sosednjega resorta; cena vize mora biti čim nižja ter ne sme presežati stroškov za njeno izdajo, zlasti če gre za pošiljke neznatne vrednosti.

9.) Odredbe tega člena se uporabljajo na vse listine, ki imajo veljavnost potrdil o izvoru.

Člen 12.

Listine, zvane «konzularne fakture», se zahtevajo samo, kolikor jih je treba predložiti, ali zato, da se ugotovi izvor blaga, kjer izvor ne more vplivati na pogoje, ob katerih se odobri uvoz blaga, ali zato, da se ugotovi njegova vrednost ob tarifikaciji ad valorem, za katere uporabo trgovinska faktura ne bi zadoščala.

Sestava konzularnih faktur mora biti tako uproščena, da se preprečijo vse komplikacije ali težkoče in da se olajša izdajanje teh listin po prizadeti trgovini.

Cena vize za konzularne fakture obseza samo določeno takso, ki mora biti čim nižja; za isto fakture se ne zahtevajo več nego trije izvodi.

Člen 13.

Če je režim, ki se uporablja na kakršnokoli vrsto blaga, zavisen od izpolnjevanja posebnih tehničnih pogojev v zvezi z njega sestavo, stopnjo čistote, zdravstvenim stanjem, pasom proizvajanja ali drugih podobnih pogojev, si bodo države pogodnice prizadevale, skleniti sporazume, po katerih se bodo sprejemala potrdila, ki se izdado, ali znamke in oznamenila, ki se postavijo v državi izvoznici zaradi garancije, da so omenjeni pogoji izpolnjeni — ne da bi bilo treba za blago nove analize ali novega preskusa v državi uvoznici, toda s pridržkom posebnih garancij, če nastane dvom, ali so zahtevani pogoji izpolnjeni. Država uvoznica mora imeti prav tako vse garancije, kar se tiče oblastva, ki izdaja potrdila, kakor tudi narave in značaja preskusov, zahtevanih v državi izvoznici. Po drugi strani mora obdržati carinsko oblastvo države uvoznice pravico, da odredi nasprotno analizo, kadarkoli bi imela posebne razloge, poseči po njej.

Da se olajša generaliziranje takih sporazumov, bi bilo koristno, postaviti vanje te-le specifikacije:

a) metode, ki bi jih enotno usvojili vsi laboratoriji, odrejeni za izvajanje analiz ali drugih preskusov, s pridržkom, da se smejo te metode občasno revidirati na prošnjo ene ali več držav, udeleženih pri teh sporazumih;

b) naravo in značaj preskusov, ki naj se vrše v vsaki poedini državi, udeleženi pri teh sporazumih, pri čemer pa je treba paziti na določanje stopnje čistote, zahtevane za proizvode, tako da se ne bi zaradi njega uvoz dejanski prepovedal.

Člen 14.

Države pogodnice preskusijo najugodnejše metode, po katerih bi se s posamezno ali s sporazumno akcijo uprostile in napravile za čim enotnejše in obenem najpravičnejše formalnosti, ki so v zvezi s hitrim ocarinjanjem blaga, pregledovanjem potniške prtljage, postopanjem z blagom v skladiščih, skladiščnimi taksami in drugimi okolnostmi, o katerih govori dodatek k temu členu.

Za uporabljanje tega člena hočejo države pogodnice blagohotno vpoštevati priporočila, navedena v tem dodatku.

Dodatek k členu 14.

A. Hitro ocarinjanje blaga.

Organizacija in opravljanje službe.

1.) Da se blago ne bi kopičilo v izvestnih carinskih glavnih carinarnicah, je želeti, da bi se pri carinarnicah ali skladiščih v notranjosti države olajšala praksa ocarinjanja, če to dopuščajo domači predpisi, prevozne razmere in narava blaga.

2.) Razen ob sumu zlorabe in nevarno pravicam, ki gredo državam po njih zakonodajstvu, je želeti, da bi priznavale in vpoštevale plombe ali pečate, ki jih postavi ena država na tranzitno blago ali na blago, poslano v skladišča druge države, pri čemer pa se pušča tem državam pravica, dopolniti plombe ali pečate in postaviti zaradi tega nove carinske znake.

Prehod blaga skozi carinarnice.

3.) Želeti je, da bi države, kolikor je mogoče, in nevarno svojim pravicam, pobirati posebne takse:

a) olajševale ocarinjanje potrebščin, ki se rade kvarijo, izven uradnih ur in delovnih dni;

b) dopuščale v mejah svojega zakonodajstva natovarjanje in raztovarjanje brodov in ladij izven običajnih dni in uradnih ur pri carinarnicah.

Olajšave za deklaranta.

4.) Želeti je, da bi bil prejemnik, s pridržkom odredb člena 10. bernske konvencije z dne 14. oktobra 1890. o prevozu blaga po železnici, vedno upravičen, sam prijaviti blago za ocarinitev ali odrediti po svojem izboru osebo, ki naj to stori.

5.) Želeti je — kjerkoli se spozna tak režim za uporabnega — da bi se usvojil obrazec, obsezajoč obenem carinsko deklaracijo, ki naj jo izpolni interesent, potrdilo o pregledu blaga in, če se zdi prizadeti državi to koristno, priznanico o plačanih uvoznih davčninah.

6.) Želeti je, da bi se države, kolikor je to mogoče, vzdrževale, uporabljati stroge kazni za lahke prekrške postopanja ali carinskega pravilnika. Zlasti kjer se zahteva predložitev dokumentov zaradi ocarinitve blaga, pa se je storila napaka ali pomota

očividno brez prevarnega namena in se dá lahko popraviti, naj se zniža eventualna denarna kazen na najmanjšo mero, tako da nima kazni, ker je le malo onerozna, drugega značaja nego značaj sankcije načela, t. j. navadnega opomina.

7.) Koristno bi bilo, vzeti v pretres možnost, da se uporabljajo za plačevanje ali jamstvo carinskih davščin poštni čeki ali bančni čeki, če se položi predhodno stalna kavicija.

8.) Želeti je, da bi bila carinska oblastva, kolikor je to mogoče, in kadar se dá ugotoviti istovetnost blaga njim v zadostilo, upravičena, vračati ob ponovnem izvozu blaga davščine, plačane ob njega uvozu, če je ostalo to blago neprestano pod nadzorstvom carinarnice. Prav tako je želeti, da se ne bi nalagala ob ponovnem izvozu tega blaga nikakršna izvozna carina.

9.) Dobro bi bilo, odrediti primerne ukrepe, da se ne bi ob ocarinjanju kar nič zadrževali trgovinski katalogi ali drugi natisnjeni predmeti te vrste, ki so namenjeni reklamam, če se pošiljajo po pošti ali so vloženi z blagom, na katero se nanašajo.

10.) Želeti je, da bi oblastvo, ki izdaja vize, kolikor je mogoče, usvojilo delovni čas, običajen v trgovinskih krogih kraja, kjer posluje, kadar morajo imeti izvestni dokumenti, potrebni za carinske formalnosti, konzularno vizo ali vizo drugega oblastva; razen tega je želeti, da bi se določile takse, kjer se pobirajo, za delo izven pisarniških ur s kolikor mogoče pravično vsoto.

B. Pregledovanje potniške prtljage.

11.) Želeti je, da bi se, kolikor je mogoče, splošno uvedlo pregledovanje ročne prtljage v vlakih, v katerih je prehod popolnoma možen; bodisi med vožnjo, bodisi med postankom vlaka na obmejnih postajah.

12.) Želeti je, da bi se razširila praksa, priporočena tukaj pod 11.), glede pregledovanja potniške prtljage, kolikor je mogoče, tudi na potovanja po morju in rekah. Pregledovanje bi se moralo vršiti v mejah možnosti na krovu ladij bodisi med vožnjo, če ni dolga, bodisi po prihodu v pristanišče.

13.) Želeti je, da bi se nabili v prostorih carinarnice in, kolikor je mogoče, v železniških vozovih in na ladjah razglasi z označbo davščin in taks, katerim so zavezani najglavnejši predmeti, ki jih jemljejo potniki po navadi s seboj, kakor tudi seznamek prepovedanih predmetov.

C. Režim blaga v skladiščih in skladiščne takse.

14.) Želeti je, da bi države, v katerih še ni ustanov tega značaja, same ustanovile skladišča (carinska založišča), zvana privatna ali posebna, ali dopustile njih ustanovitev; te ustanove bi se mogle upravičiti za blago, ki zahteva po svoji naravi posebno skrb.

15.) Želeti je, da bi se izračunavale skladiščne takse v založiščih na pravični podstavi, in sicer tako, da praviloma ne bi presežale kritja obeh stroškov in zaslужka od vložene glavnice.

16.) Želeti je, da bi smel vsakdo, ki ima blago v založiščih, vzeti iz njih poškodovano blago; to naj

bi se ali uničilo v pričo carinskih uradnikov ali pa se vrnilo pošiljatelju, ne da bi bilo treba plačati kakršnekoli carinske davščine.

D. Blago, ki je vpisano v manifestu in ni raztovorjeno.

17.) Želeti je, da se ne bi zahtevalo plačilo uvoznih davščin za blago, ki se ni dejanski uvozilo v državo, dasi je vpisano v manifest, če je dal o tem voznik ali kapetan dovolj dokazov v roku, ki ga odredi carinsko oblastvo.

E. Sodelovanje uslužbencev.

18.) Želeti je, da bi se razvila ustanova mednarodnih železniških postaj in da bi se ostvarilo dejansko sodelovanje različnih nacionalnih uslužbencev, ki so nameščeni v njih.

Prav tako bi bilo treba ustanoviti, kolikor je mogoče, dejansko soglasnost v pristojnostih in pisarniških urah ustreznih uradov dveh sosednjih držav, ki so na eni in na drugi strani meje, najsi gre za vozne ceste ali za rečne ceste ali za železnice. Ustanavljanje carinarnic mejnih držav v istem kraju in po možnosti celo v isti zgradbi bi se moralo, kolikor je mogoče, splošno uporabljati.

Za ostvaritev priporočil, navedenih tukaj pod E, je želiti, da bi se sklicala mednarodna konferenca, katere bi se udeležili predstavniki vseh prizadetih administracij in organizacij.

Člen 15.

Vsaka država pogodnica se zavezuje, dopuščati po uradni dolžnosti, proti zadostnemu jamstvu, danemu od prevoznikov, in s pridržkom kazenskih davščin, kadar gre za tihotapstvo ali prepovedan uvoz, neposrednje pošiljanje registrirane prtljage brez carinskega pregleda na meji od kraja ekspedicije v inozemstvu do carinarnice v notranosti svojega ozemlja, ako je dotična carinarnica pooblaščenca za to. Države objavljajo seznamke tako pooblaščenih carinarnic. Dogovorjeno je, da ima potnik pravico, prijaviti prtljago prvi vstopni carinarnici.

Člen 16.

Pridrževaje si vse pravice, ki se tičejo sistema njih zakonodajstev o začasnem uvozu in izvozu, se ravnajo države pogodnice, kolikor je mogoče, po načelih, navedenih v dodatku tega člena, kolikor gre za režim, ki velja za blago, uvoženo ali izvoženo zaradi naknadne predelave, za predmete, namenjene za javne razstave industrijskega, trgovinskega, umetniškega ali znanstvenega značaja, za aparate in predmete za eksperimente in demonstracije, za turistična ali selitvena vozila, za vzorce, za ambalaže, za blago, izvoženo ob pogoju, da se pošlje nazaj, in za vse druge podobne vrste.

Dodatek k členu 16.

1.) Želeti je, da bi se uprostile odredbe zakonov in pravilnikov o začasnem uvozu in izvozu, kolikor to dopuščajo razmere, in da bi se razglasile tako, kakor je določeno v členih 4. in 5. te konvencije.

2.) Želeti je, da bi bile odredbe o uporabljanju, kolikor je mogoče, predmet občin odredb, da se morejo vse prizadete osebe in firme seznaniti in koristiti z njimi.

3.) Želeti je, da bi bili postopki, ki se uporabljajo za identifikacijo blaga, kolikor je mogoče, preprosti, in zato se priporoča:

a) vpoštevati jamstvo, izvirajoče iz obstoja onih označb na predmetih, ki jih postavijo carinska oblastva drugih držav;

b) usvojiti sistem identifikacije blaga z modeli ali vzorci kakor tudi z nariski ali popolnimi in podrobnimi opisi, zlasti če se oznamenila ne dajo postaviti ali če bi to povzročalo nepravilnosti.

4.) Želeti je, da bi se mogle vršiti formalnosti deklariranja in pregledovanja ne samo pri mejnih oblastvih, ampak tudi pri vseh oblastvih v notranosti države, ki imajo potrebno pooblastitev.

5.) Želeti je, da bi se dovolili zadostni roki za opravljanje del, zaradi katerih se je izvršil začasni uvoz ali izvoz, da bi se vpoštevale nepričakovane okoliščine, ki utegnejo zadržati njih dovršitev, in da bi se rok podaljšal, če bi bilo treba.

6.) Želeti je, da bi se sprejemala jamstva v obliki kavcije ali v gotovini.

7.) Želeti je, da bi se položena kavcija vrnila ali oprostila, čim se izpolnijo vse pogojene obveznosti.

Člen 17.

Ta konvencija ne posega v obče ali posebne ukrepe, ki bi jih morala ena država pogodnica izjemoma odrediti ob težkih dogodkih, kjer gre za varnost države ali za njene življenske koristi; pri tem je treba vedno v vsej mogoči meri spoštovati načelo pravičnega ravnanja s trgovino. Konvencija prav tako ne prejudicira ukrepom, ki bi jih utegnile odrediti države pogodnice za zavarovanje človeškega, živalskega ali rastlinskega zdravja.

Člen 18.

Ta konvencija ne nalaga nobeni državi pogodnici obveznosti, ki bi nasprotovala njenim pravicam in dolžnostim kot članici Društva narodov.

Člen 19.

Obveznosti, podpisane od držav pogodnic glede carinskih predpisov, ki izvirajo iz pogodb, konvencij ali sporazumov, sklenjenih pred dnem 3. novembra 1923., se ne ukinjajo s tem, da stopi ta konvencija v veljavo.

Glede na to, da ostanejo ti sporazumi v veljavi, se države pogodnice zavezujejo, postaviti, kadar to dopuste razmere, vsekakor pa po izteku teh sporazumov, v obveznosti, ki so ostale na tak način v veljavi in ki nasprotujejo odredbam te konvencije, vse izpremembe, kar jih je treba, da se spravijo te obveznosti v sklad s temi odredbami; dogovorjeno je, da se ne nanaša ta obveznost na odredbe pogodb, spričo katerih se je končala vojna od leta 1914. do 1918., pogodb, v katere ta konvencija nikakor ne posega.

Člen 20.

Vsaka država pogodnica, ki bi se izrekla zoper to, da se uporabljajo katerekoli odredbe te konvencije, na njenem celokupnem ozemlju ali na enem njegovih delov, ker bi se mogla upravičeno sklicevati na težak gospodarski položaj kot posledico pustošenja na njenem ozemlju med vojno od leta 1914. do 1918., se bo smatrala skladno s členom 23., točke e), v pogodbi Društva narodov za začasno razrešeno obveznosti, izvirajočih iz uporabljanja rečené odredbe; pri tem je dogovorjeno, da se mora v vsej mogoči meri spoštovati načelo pravičnega ravnanja s trgovino, ki se zanje zavezujejo države pogodnice.

Člen 21.

Dogovorjeno je, da se ne sme tolmačiti ta konvencija, kakor bi se z njo v čemerkoli urejale pravice in obveznosti inter se ozemelj, ki sestavljajo del iste suverenske države ali so postavljene pod njeno zaščito, ne glede na to, ali so ta ozemlja, vzeta vsako zase, države pogodnice ali niso.

Člen 22.

Če bi nastal med dvema ali več državami pogodnicami spor o tolmačenju ali uporabljanju odredb te konvencije in če bi se ta spor ne mogel poravnati neposredno med strankami samimi ali na kakršenkoli drug način prijateljske poravnave, morejo predložiti sporne stranke, preden se zatečejo h kakršnemukoli razsodniškemu ali sodnemu postopanju, spor zaradi prijateljske poravnave vsakemu tehničnemu telesu, ki ga more svet Društva narodov ustanoviti v ta namen. To telo odda svoje nasvetovalno mnenje, ko je predhodno zaslišalo sporni stranki ter ju je po potrebi pomirilo.

Nasvetovalno mnenje, ki ga odda omenjeno telo, ni obvezno za sporni stranki, razen če ga obe ne sprejmeta; na izvolji pa juna je, poseči, ko so se predhodno zatele k spredaj omenjenemu postopanju, ali zaradi nadomestila tega postopanja, po kakršnemukoli drugem razsodniškem ali sodnem postopanju, kakor ga pač izvolita, vštveši stalno mednarodno sodišče, za vsak predmet, ki spada po njegovem statutu v pristojnost tega sodišča.

Če bi nastal spor one vrste, ki je navedena v prvem odstavku tega člena, o tolmačenju ali uporabljanju bodisi tretjega in četrtega odstavka člena 4., bodisi člena 7. te konvencije, morajo predložiti stranke na zahtevo ene izmed njih, predmet v rešitev stalnemu mednarodnemu sodišču, ne glede na to, ali so se predhodno zatele k postopanju, predpisanimu v prvem odstavku tega člena, ali ne.

S postopanjem, ki se uvede pred zgoraj omenjenim telesom, ali z mnenjem, ki ga je to oddalo, se nikoli ne ustavi ukrep, ki je predmet spora; prav to velja tudi, če se vložijo tožba pri stalnem mednarodnem sodišču, razen če izda to sodišče po odredbah člena 41. svojega statuta drugačne odločbe.

Člen 23.

Ta konvencija, katere francosko in angleško besedilo sta enako odločilni, ima datum današnjega

dne in ostane odprta za podpis do dne 31. oktobra 1924. vsem državam, zastopanim na ženevski konferenci, vsem članom Društva narodov in vsem državam, ki jim pošlje v ta namen svet Društva narodov en izvod te konvencije.

Člen 24.

Ta konvencija se mora ratificirati. Instrumenti ratifikacije se pošljejo generalnemu tajniku Društva narodov, ki obvesti o njih deponiranju člane Društva narodov, podpisnike konvencije, kakor tudi ostale države podpisnice.

Člen 25.

Izza dne 31. oktobra 1924. sme pristopiti k tej konvenciji vsaka država, zastopana na konferenci, omenjeni v členu 23., ki konvencije ni podpisala, vsak član Društva narodov in vsaka država, ki ji pošlje v ta namen svet Društva narodov en izvod.

Ta pristop se zgodi z instrumentom, priobčenim generalnemu tajniku Društva narodov zaradi pologa v arhivu tajništva. Generalni tajnik obvesti o tem pologu takoj vse člane Društva narodov, podpisnike konvencije, kakor tudi ostale države podpisnice.

Člen 26.

Ta konvencija stopi v veljavo šele, ko jo ratificira pet držav. Dan, ko stopi v veljavo, bo devetdeseti dan od dne, ko prejme generalni tajnik Društva narodov peto ratifikacijo. Potem stopi konvencija v veljavo za poedine stranke čez devetdeset dni po prejemu ratifikacije ali notifikacije o pristopu.

Po odredbah člena 18. v pogodbi Društva narodov registrira generalni tajnik to konvencijo na dan, ko stopi v veljavo.

Člen 27.

Generalni tajnik Društva narodov vodi poseben seznamek s podatki o tem, katere države so to konvencijo podpisale ali ratificirale, katere so pristopile k njej ali so jo odpovedale. Ta seznamek je vsak čas dostopen članom Društva narodov ter se objavlja po navodilih njegovega sveta čim pogosteje.

Člen 28.

Ta konvencija se more odpovedati s pisмено notifikacijo, poslano generalnemu tajniku Društva narodov. Odpoved stopi v veljavo čez leto dni od dne, ko je generalni tajnik prejel priobčilo o odpovedi, ter velja samo za onega člana Društva narodov ali za ono državo, ki sta jo odpovedala.

Generalni tajnik Društva narodov obvesti o vsaki prejeti odpovedi vse člane Društva narodov, ki so podpisali konvencijo, ali ki so pristopili k njej, kakor tudi ostale države, ki so jo podpisale, ali države, ki so pristopile k njej.

Člen 29.

Vsaka država, ki podpiše konvencijo ali pristopi k njej, sme izjaviti bodisi v trenutku podpisa, bodisi v trenutku ratifikacije ali pristopa, da njena usvojitve te konvencije ne zavezuje bodisi vseh, bodisi

poedinih njenih protektoratov, kolonij, prekmorskih posestev ali ozemelj, podrejenih nje suverenstvu ali oblasti, ter sme pristopiti k njej naknadno in v soglasnosti z odredbami člena 25. posebe v imenu kateregakoli svojega protektorata, katerekoli kolonije, kateregakoli prekmorskega posestva ali ozemlja, ki so s to izjavo izključena.

Odpoved se more izvršiti prav tako za vsak protektorat, vsako kolonijo, vsako prekmorsko posestvo ali ozemlje; na tako odpoved se uporabijo odredbe člena 28.

Člen 30.

Svet Društva narodov se prosi preudariti, ali je primerno sklicati konferenco za revizijo te konvencije, če bi to zahtevala tretjina držav pogodnic.

V potrditev tega so spredaj omenjeni pooblaščeneci podpisali to konvencijo.

Sestavljeno v Ženevi dne tretjega novembra tisoč devet sto tri in dvajsetega leta v enem edinem izvodu, ki se deponira v arhivu Društva narodov; njegov overovljeni prepis se pošlje vsem državam, zastopanim na konferenci.

Nemčija:

Willy Ernst.

Avstrija:

E. Pflügl.

Belgija:

J. Brunet.

A. Janssen.

Brazilija:

J. A. Barboza Carneiro.

Britanski imperij:

H. Llewellyn Smith.

Južnoafriška zveza:

H. Llewellyn Smith.

Avstralija:

C. A. B. Champion.

Nova Zelandija:

S tem izjavljam, da moj podpis zavezuje ozemlje pod mandatom zapadnega Samoa.

J. Allen.

Indija:

Hardinge of Penshurst.

Bolgarija:

D. Mikov.

Chile:

Jorge Buchanan.

Kina:

J. R. Lutsengtsiang.

Danska:

A. Oldenburg.

Egipt:

T. C. Macaulay.

A. Abdel Khalek.

Spanija:

Emilio de Palacios.

Finska:

Niilo A. Mannio.

Urho Toivola.

Francija:

E. Bolley.

Grčija:

V. Colocotronis.

D. Capsali.

Madžarska:

F. de Parcher.

Italija:

Carlo Pugliesi.

Japanska:

Y. Sugimura.

Litvanija:

Dobkevicius.

Dr. P. Karvelis.

Luxembourg:

Ch. G. Vermaire.

Francoski protektorat Maroko:

P. Serra.

Norveška:

Fridtjof Nansen.

Paraguay:

R. V. Caballero.

Holandija:

Sklicujoč se na člen 29. konvencije, izjavljam, da jo sprejema holandska vlada samo glede kraljevine v Evropi, da pa ne odklanja kategorično možnosti naknadnega pristopa za svoja prekmorska ozemlja; toda vlada odlaga ta pristop in si pridržuje pravico, naknadno pristopiti v imenu svojih prekmorskih ozemelj, in sicer ali skupno za vsa ali pa posamič za nekatera izmed njih.

E. Menten.

Holandija. Za prekmorska ozemlja:

Holandsko Indijo, Surinam in Curaçao:

W. Doude van Troostwijk.

Poljska:

J. Modzelewski.

Portugalska:

A. M. Bartholomeu Ferreira.

Romunija:

V imenu kraljevske romunske vlade izjavljam isto pridržke, ki so jih izjavile ostale vlade — imenovane v 6. členu zapisnika — ter pojasnujem: Kraljevska vlada smatra, da daje 22. člen konvencije pravico, poseči po postopanju, predpisanim v tem členu, izključno visokim strankam pogodnicam za vprašanje občega pomena — z dostavkom, da se smejo pritoževati privatne osebe samo pri lastnih sodnih oblastvih, če nastane spor z romunskimi oblastvi.

N. P. Comnène.

Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovincév:

Radmilo Bujdić.

Dr. Valdemar Lunaček.

Siam:

Phya Sanpakitch Preecha.

Svedska:

Nj. Branting.

Svica:

Häusermann.

E. Leute.

Češkoslovaška:

J. Dvořáček.

D. Schönbach.

Tunizijsko namestništvo (francoški protektorat):

Oude.

Uruguay:

E. E. Buero.

Zapisnik

o mednarodni konvenciji za uprostitev carinskih formalnosti.

Ob podpisu konvencije za uprostitev carinskih formalnosti, sklenjene na današnji dan, so se zedinili predpisno pooblaščeni podpisanci o tem:

1.) Dogovorjeno je, da ne vplivajo obveznosti, ki izvirajo za države pogodnice iz zgoraj omenjene konvencije, v ničemer na one obveznosti, ki so jih že dogovorile ali bi jih dogovorile v bodoče, skladno z mednarodnimi pogodbami ali sporazumi, katerim je namen, čuvati človeško, živalsko ali rastlinsko zdravje (zlasti mednarodna konvencija o opiju) ali katerim je namen, ščititi javno moralo, ali katerih predmet je vprašanje o mednarodni varnosti.

2.) Kar se tiče uporabljanja člena 3., veže obveznost, ki jo je podpisala Kanada, samo federalno vlado, ne pa tudi pokrajinskih vlad, ki imajo po kanadski ustavi pravico, prepovedati ali omejiti uvoz izvestnih proizvodov na svoje ozemlje.

3.) Kar se tiče uporabljanja členov 4. in 5., ima sprejem teh členov po Braziliji in Kanadi za posledico za te državi odgovornost federalne vlade glede izvoza samo v toliki meri, kolikor izdaja ta vlada sama tarifne ali pravilniške odredbe, o katerih govorita ta člena, z dostavkom, da ne more prevzeti nobene odgovornosti glede odredb iste vrste, ki bi jih ukrenile države ali pokrajine na podstavi pravice, katero jim daje deželna ustava.

4.) Kar se tiče uporabljanja člena 4. in drugega odstavka člena 5., ne provzročajo obveznost, ki jo je podpisala Nemčija, zanjo obveznosti, da bi morala objavljati izvestne minimalne takse, ki jih pobira, ali izvestne posebne formalnosti, ki jih uporablja, ki pa jih ni ustanovila sama, ampak jih je ustanovila kakšna zvezna država ali kakšno krajevno oblastvo.

5.) Za uporabljanje člena 11. priznavajo države pogodnice, da so pravila, ki so jih ustanovile, minimum jamstva, ki ga smejo zahtevati vse države pogodnice, da pa ne izključujejo razširitve ali prilagoditve teh pravil z dvostranskimi ali drugimi sporazumi, ki bi jih rečene države prostovoljno sklenile med seboj.

6.) Glede na svoje posebne razmere so izjavile vlade Španije, Finske, Poljske in Portugalske, da si pridržujejo pravico, izvzeti člen 10. ob času ratifikacije in da se ne zavezujejo, uporabljati ta člen, dokler ne mine pet let od tega dne.

Podobno izjavo so podale vlade Španije, Grčije in Portugalske glede točke 8.) člena 11. konvencije in vladi Španije in Portugalske glede točke 3.) istega člena. Vlada Poljske je podala podobno izjavo glede uporabljanja tega celokupnega člena z izjemo točk 1.), 2.), 4.), 5.), 7.) in 9.); pristaja pa na to, da jih bo uporabljala od dne, ko stopi omenjena konvencija v veljavo, kolikor se nanaša ta konvencija nanjo.

Ostale države pogodnice, izjavljajoče, da sprejemajo tako formulirane pridržke, postavljajo pogoj, da niti one same niso vezane v vprašanih, na katera se nanašajo podani pridržki, glede držav, ki se koristijo z njimi, dokler ne začno omenjene države dejanski uporabljati odredb, odloženih na ta način.

Vse izjeme, ki bi jih formulirale ostale vlade pozneje, v trenutku ratifikacije ali pristopa glede člena 10., člena 11. ali poedinih odredb teh členov, se sprejmejo v času, določenem v prvem odstavku, in ob pogojih, postavljenih v prednjem tretjem odstavku, če svet Društva narodov tako odloči, ko je zaslišal mnenje tehničnega telesa, določenega v členu 22. konvencije.

Ta zapisnik ima isto moč, veljavo in trajanje kakor konvencija, sklenjena na današnji dan, in smatrati ga je za njen sestavni del.

V potrditev tega so spredaj omenjeni pooblaščenci podpisali ta zapisnik.

Sestavljeno v Ženevi dne tretjega novembra tisoč devet sto tri in dvajsetega leta v enem edinem izvodu, ki se deponira v arhivu Društva narodov; njegov overovljeni prepis se pošlje vsem državam, zastopanim na konferenci.

Nemčija:
Willy Ernst.

Avstrija:
E. Pflügl.

Belgija:
J. Brunet.
A. Janssen.

Brazilija:
J. A. Barboza Carneiro.

Britanski imperij:
H. Llewellyn Smith.

Južnoafriška zveza:
H. Llewellyn Smith.

Avstralija:
C. A. B. Campion.

Nova Zelandija:
J. Allen.

S tem izjavljam, da moj podpis zavezuje ozemlje pod mandatom zapadnega Samoa.

Indija:
Hardinge of Penshurst.

Bolgarija:
D. Mikov.

Chile:
Jorge Buchanan.

Kina:
J. R. Lutsengtsiang.

Danska:
A. Oldenburg.

Egipt:
T. C. Macaulay.
A. Abdel Khalek.

Spanija:
Emilio de Palacios.

Finska:
Nilo A. Mannio.
Urho Toivola.

Francija:
E. Bolley.

Grčija:
V. Colocotronis.
D. Capsali.

Madžarska:
F. de Parcher.

Italija:
Carlo Pugliesi.

Japanska:
Y. Sugimura.

Litvanija:
Dobkevicius.
Dr. P. Karvelis.

Luxembourg:
Ch. G. Vermaire.

Francoski protektorat Maroko:
P. Serra.

Norveška:
Fridtjof Nansen.

Paraguay:
R. V. Caballero.

Holandija:
S pridržkom, označenim v konvenciji.
E. Menten.

Holandija. Za prekmorska ozemlja:
Holandsko Indijo, Surinam in Curaçao:
W. Doude van Troostwijk.

Poljska:
J. Modzelewski.

Portugalska:
A. M. Bartholomeu Ferreira.

Romunija:
S pridržkom in pojasnili, podanimi ob podpisu konvencije.
N. P. Comnène.

Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev:
Radmilo Bujdić.
Dr. Valdemar Lunaček.

Siam:
Phya Sanpakitch Preecha.

Švedska:
Nj. Branting.

Švica:
Häusermann.
E. Leute.

Češkoslovaška:
J. Dvořáček.
D. Schönbach.

Tunizijsko namestništvo (francoski protektorat):
Oude.

Uruguay:
E. E. Buero.

§ 2.

Ta zakon stopi v veljavo devetdeseti dan od dne, ko se deponira instrument ratifikacije in ko se razglasi predhodno v «Službenih Novinah».

Namestniku Našega ministra za zunanje posele in ministru za pošto in telegraf, Našemu ministru za

razglase ta zakon, vsem oblastvom zapovedujemo, naj postopajo po njem, vsem in vsakomur pa, naj se mu pokoravajo.

V Beogradu, dne 28. februarja 1929.

Aleksander s. r.

Videl in pritisnil
državni pečat,
čuvar državnega pečata,
minister pravde:
dr. M. Srškić s. r.
(L. S.)

Predsednik
ministrskega sveta,
minister
za notranje posle,
častni adjutant
Njegovega Veličanstva
kralja,
divizijski general:
Peter Živković s. r.

Namestnik
ministra za zunanje posle,
minister
za pošto in telegraf:
dr. K. Kumanudi s. r.

Minister pravde:
dr. M. Srškić s. r.

Minister za finance:
dr. St. Šverljuga s. r.

* * *

Pripomba. Instrument ratifikacije mednarodne konvencije za uprostitev carinskih formalnosti je bil deponiran v Ženevi dne 2. maja 1929.

Iz pisarne ministrstva za zunanje posle;
Pov. br. 4181/29.

Uredbe osrednje vlade.

5.

Na podstavi člena 71. finančnega zakona za leto 1929./1930. predpisujem sporazumno z ministrom za finance to-le

Naredbo

o likvidaciji Državne likvidacijske banke.*

1.) Likvidacija Državne likvidacijske banke se mora izvršiti do dne 1. januarja 1930.

2.) V ta namen se izvrši popis bančne celokupne aktivne in pasivne imovine na dan 31. decembra 1929. in to stanje se izroči Državni hipotekarni banki, da ga vknjiži v svojih knjigah.

3.) Vsi rešeni akti iz prejšnjih let se dado hraniti, ko se predhodno fascikulirajo, Državni hipotekarni banki.

4.) Državna likvidacijska banka mora gledati na to, da dokonča v času do dne 1. januarja 1930, čim več nedovršenih predmetov.

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 13. novembra 1929., št. 266/CVI.

5.) Z dnem 31. decembra 1929. se ukine Državna likvidacijska banka, njene posle pa prevzame z dnem 1. januarja 1930. Državna hipotekarna banka z vsemi pravicami in dolžnostmi, ki jih ji dajeta zakon o likvidaciji moratornega stanja in pravilnik o Državni likvidacijski banki.

6.) Pri Državni hipotekarni banki se ustanovi nova direkcija, ki ji bo med drugim dolžnost izvršiti likvidacijo moratornega stanja. Tej novi direkciji bo načeloval šef Državne likvidacijske banke. Celokupno bančno osebje preide v Državno hipotekarno banko s položaji, na katerih se je zateklo. Uradniški izpit pri Državni hipotekarni banki zanj ne obvezen.

V Beogradu, dne 6. novembra 1929.;
I. br. 32.496/O.

Minister za trgovino in industrijo:
Juraj Demetrović s. r.

Minister za finance:
dr. Stanko Šverljuga s. r.

6.

Na podstavi člena 1. zakona o prisegah in objubah z dne 15. februarja 1929. predpisujem to-le

Uredbo

o opravljanju prisege za vse uradnike in uslužbence v resortu ministrstva za trgovino in industrijo.*

Člen 1.

Vsi državni uradniki in uslužbenci v resortu ministrstva za trgovino in industrijo prisezajo tako-le:

«Jaz N. N. prisezam na vsemogočnega Boga, da bom kralju in domovini zvest, da bom vršil svojo dolžnost točno in vestno po zakonih in zakonskih naredbah in da bom vedno zastopal in branil državne koristi.»

Člen 2.

Prisego opravljajo:

a) pomočnik ministra za trgovino in industrijo, načelniki oddelkov, upravnik Državne hipotekarne banke, predsednik uprave za zaščito industrijske svojine, upravnik osrednje uprave za mere in dragocene kovine, direktor državnega zavoda za pospeševanje industrije in obrtstva pred ministrom za trgovino in industrijo;

b) vsi ostali višji uradniki v ministrstvu, direktor državne trgovinske akademije v Beogradu, direktor srednje tehnične šole v Beogradu, upravnik (upravnica) višje ženske obrtne šole v Beogradu in komisar privilegirane Narodne banke kraljevine Jugoslavije pred pomočnikom, če pa je ta odsoten, pred načelnikom občega oddelka, vsi ostali uradniki in uslužbenci v ministrstvu in starejšine uradov v

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 18. novembra 1929., št. 270/CX.

Beogradu pred načelnikom občega oddelka, odnosno pred njegovim namestnikom;

c) uradniki oddelkov pri kraljevskih banskih upravah pred banovim pomočnikom, odnosno pred njegovim namestnikom;

č) vsi uradniki in uslužbenci posebnih ustanov, obstoječih po zakonu:

v Beogradu: pred njih starejšinami, odnosno pred njih namestniki;

v banovinah: starejšine uradov v krajih, kjer je banov sedež, pred banovim pomočnikom, odnosno njegovim namestnikom, v ostalih krajih pa pred načelnikom sreza, v katerem je urad, če niso po činu starejši od njega; sicer pa pred banovim pomočnikom, odnosno njegovim namestnikom, vsi ostali uradniki in uslužbenci teh uradov pred svojim neposrednim starejšino.

Člen 3.

Direktorij trgovinskih akademij, pomorskih trgovinskih akademij, srednjih tehničnih šol in upravniki (upravnice) višje ženske obrtne šole (razen v Beogradu) pred oblastnimi šolskimi inspektorji, pod katerih inspekcijo spadajo, kjer poslujejo ti inspektorji, če niso sami po činu starejši od njih, sicer pa pred banovim pomočnikom, odnosno njegovim namestnikom.

Direktorij in upravitelji (upraviteljice) trgovinskih in drugih strokovnih šol v krajih, v katerih je sedež šolskih inspektorjev, kjer poslujejo taki inspektorji in pod katerih inspekcijo spadajo, pred njimi, če pa jih ni, pred banovim pomočnikom, odnosno njegovim namestnikom ali pred načelnikom sreza, v čigar območju je šola, če niso po činu starejši od sreskega načelnika, sicer pa pred banovim pomočnikom, odnosno pred njegovim namestnikom. Vsi ostali uradniki in uslužbenci pred svojim neposrednim starejšino.

Člen 4.

Upravniki glavnih podružnic, šefi agentur in uradniki Državne hipotekarne banke v centrali pred upravnikom Državne hipotekarne banke, odnosno pred njegovim namestnikom, in vsi ostali uradniki in uslužbenci pred svojim neposrednim starejšino.

Člen 5.

Vsak uradnik in uslužbenec priseže samo enkrat, in sicer ko nastopi dolžnost, če ni prisegel že prej. Opraviti mu je eno prisego, najsi vrši obenem dolžnost in dvoje zvanj (direktor in vršilec dolžnosti šolskega inspektorja i. dr.), toda pod svojim imenom mora označiti obe zvanji.

Člen 6.

O opravljeni prisegi se sestavi zapisnik v dveh izvodih, ki morata biti istovetna. Uradnik ali uslužbenec, ki priseže, mora podpisati s polnim imenom

oba izvoda in točno označiti svoje zvanje. Oba izvoda overovi starejšina, pred katerim se je prisega opravila, s svojim podpisom in z uradnim pečatom; nato se vpišeta v vložni zapisnik in en izvod se pridoda uslužbenskemu listu, ki se hrani v uradu, drugi pa se pošlje ministrstvu za trgovino in industrijo za drugi izvod uslužbenskega lista.

Člen 7.

Ta uredba stopi v veljavo, ko se razglasi v «Službenih Novinah».

V Beogradu, dne 8. novembra 1929.;

I. br. 32.435/O.

Minister za trgovino in industrijo:

Juraj Demetrović s. r.

7.

Na podstavi člena 54. zakona o civilnih uradnikih in ostalih državnih uslužbenih predpisujem te-le

Izpremembe in dopolnitve v pravilih o opravljanju državnega strokovnega izpita uradnikov ministrstva za trgovino in industrijo.*

V členu 2. se črta vsa točka e), ki se glasi: «uradniki državnih tvornic za svilo, državne tkalnice preprog, tkalnice platna in vezenin in delavnice za umetno obrtništvo.»

V členu 7., oddelku A. pod 2.), v členu 8., oddelku A. pod a), in v členu 10. pod 1.) se črtajo odstavka a), odnosno 1.), ki se glase: «ustavo kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev», naslednji odstavki pa dobivajo po vrsti označbo a), b), c) itd., odnosno 1.), 2.) in 3.).

V istih členih v odstavku b), odnosno 2.), se črtajo besede: «zakon o občni upravi» in: «uredbo o razdelitvi države na oblasti»; postavljajo pa se besede: «zakon o kraljevski oblasti in vrhovni državni upravi, zakon o ureditvi vrhovne državne uprave, uredbo o razdelitvi predsedništva ministrskega sveta in ministrstev na oddelke, zakon o nazivu in razdelitvi kraljevine na upravna območja, zakon o notranji upravi, zakon o vrhovnem zakonodajnem svetu in komisijah strokovnjakov pri ministrstvu pravde, zakon o bankski upravi».

V členu 7., odstavku A. pod e), v členu 8., odstavku A. pod d), in v členu 10., odstavku 4.), se črtajo besede: «zakon o državnih tvornicah za svilo».

V poslednjem odstavku člena 7. se postavlja namesto besed: «Srbov, Hrvatov in Slovencev» beseda: «Jugoslavije».

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 18. novembra 1929., št. 270/CX. — Prvotna pravila glej v Uradnem listu z dne 23. maja 1925., št. 162/46.

Te izpremembe in dopolnitve veljajo od dne, ko se razglase v «Službenih Novinah».

V Beogradu, dne 9. novembra 1929.;
I. br. 32.851/0.

Minister za trgovino in industrijo:
Juraj Demetrović s. r.

8.

Dopolnitev pravilnika o pogodbenih državnih poštah.*

Na podstavi členov 3. in 12. zakona o ureditvi državne uprave odrejam:

I.

Člen 25. pravilnika o pogodbenih državnih poštah naj se dopolni z novim odstavkom, ki se glasi: «Odpuščeni pogodbeni poštarji imajo pravico do prejemkov do konca meseca, v katerem so razrešeni.»

II.

S to odredbo naj se dopolni tudi točka IX. službene pogodbe.

III.

Ta dopolnitev stopi takoj v veljavo, sedanji pogodbeni poštarji pa morajo poslati pristojni oblastni poštno-telegrafski upravi pismeno izjavo, da smatrajo dopolnitev záse za obvezno.

V Beogradu, dne 31. oktobra 1929.;
št. 80.551.

Minister za gradbe:
St. B. Savković s. r.

9.

Navodilo

za analizo natrijevega karbonata iz tar. št. 212., točke 1., uvozne carinske tarife.**

Na podstavi člena 23. v predlogu zakona o obči carinski tarifi dajem carinaricam to-le navodilo:

Ob uvoznem ocarinjanju natrijevega karbonata iz tar. št. 212., točke 1., uvozne tarife, naj jemljejo carinarнице iz vsakega petega tovorka predpisno oznamenovane ogledke po najmanj 100 gramov ter naj jih pošiljajo pristojnemu carinsko-kemijskemu laboratoriju v preskus.

Kemijski laboratoriji vrše preskuse, da ugotove, ali je prijavljeno blago res natrijev karbonat ali natrijev bikarbonat.

V Beogradu, dne 4. novembra 1929.;
C. br. 46.671.

Minister za finance:
dr. S. Šverljuga s. r.

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 13. novembra 1929., št. 266/CVI. — Prvotni pravilnik glej v Uradnem listu z dne 7. maja 1926., št. 197/43.

** «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 13. novembra 1929., št. 266/CVI.

Razne občeveljavne odredbe.

10.

Naredba

velikega župana mariborske oblasti, s katero se v nekaterih vodah znižuje dopustna mera za postrvi.

Na prošnjo upravičencev in po zaslišanju strokovnega društva kakor tudi komisarja oblastne samouprave na podstavi § 69. ribarskega zakona za ljubljansko in mariborsko oblast, odrejam po čle-nu 3., drugem odstavku, naredbe pokrajinskega namestnika za Slovenijo z dne 19. julija 1922. (Uradni list z dne 5. avgusta 1922., št. 259/82) to-le:

Člen 1.

V spodaj označenih vodah znižujem najmanjšo dopustno mero za lov potočne postrvi (trutta fario) na 22 cm. To velja za nastopne vode:

- 1.) za Bistrico pri Muti,
- 2.) za Framski potok,
- 3.) za Ješenco pri Framu,
- 4.) za Devino,
- 5.) za Šentovec v občini Devini in
- 6.) za Limbuški potok.

Člen 2.

Ta naredba stopi v veljavo z dnem, ko se objavi v «Uradnem listu dravske banovine».

V Mariboru, dne 6. novembra 1929.;
E. br. 111/3.

Veliki župan mariborske oblasti:
dr. Schaubach s. r.

11.

Razglas

komisarja oblastne samouprave oblasti ljubljanske

o izpremembi občinskih mej med krajevno občino Ježico in mestno občino ljubljansko.

Razglas v «Samoupravi» z dne 23. avgusta 1929., št. 7, in v Uradnem listu 92 z dne 14. septembra 1929., o navedeni izpremembi občinskih mej izpopolnujem in obnavljam tako-le:

Na podstavi § 1. a) občinskega reda za mesto Ljubljano in na podstavi § 4. občinskega reda za Kranjsko odrejam po sklepu občinskega odbora na Ježici v seji z dne 5. novembra 1927. in po sklepu občinskega sveta ljubljanskega v redni javni seji z dne 13. novembra 1928. in sporazumno z velikim županom ljubljanske oblasti:

- 1.) Meja med občino Ježico, srez Ljubljana-okolica, in mestno občino ljubljansko se izpreminja tako,

da se iz občinskega okoliša krajevine občine Ježice izločijo in priklopijo (inkorporirajo) k mestni občini ljubljanski nastopne zemljiške parcele:

a) Celotni kompleks pokopališča pri Sv. Križu, ki ga sestavljajo zemljiške parcele:

št. 1398/2, t. j. pokopališče pri Sv. Križu;

št. 1380/4, t. j. upravno poslopje pokopališča pri Sv. Križu in njegovo dvorišče;

št. 1380/5, t. j. cerkev pri Sv. Križu;

št. 1380/1, t. j. cestni pas južno od pokopališča in severno od sedanje ljubljanske meje; in

št. 1380/2 in 1380/3, t. j. južna vogala tega pasu;

št. 1932, t. j. vozni pot zapadno od pokopališča in v njegovi dolžini;

št. 1944, t. j. pot ob južnovzhodnem zidu pokopališča in v njega dolžini —

vse te parcele iz katastrske občine Stožice od kompleksa tako zvanega «Brinja»;

b) parc. št. 461, 462, 463, 464, 465/1—6 (ne 465, kakor je bilo v prvotnem razglasu označeno), 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 1894, 1895, 1896, 1897, 1984/1, 1986 —

vse te parcele iz katastrske občine Stožice;

c) parc. št. 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655/1—2 (ne 655, kakor je bilo v prvotnem razglasu označeno), 656/1, 656/2, 1276/2, 1346 in dela parcel št. 1276/1 in 1334 do meje med parcelama št. 656/1 in 657/1 —

vse te parcele iz katastrske občine Ježice.

2.) Izpremema mej se izvrši glede na davčni predpis s pravno veljavnostjo od dne 1. januarja 1930.

3.) Mestna občina ljubljanska prevzema vse stroške, ki nastanejo ob izvedbi izprememb v operatu zemljiškega katastra in zemljiške knjige zaradi nove izmeritve in novega kartiranja v merilu mestnih map.

Izpremembo občinskih mej v operatih katastra je odobrila generalna direkcija katastra z razpisom z dne 19. marca 1929., št. 30.539.

V Ljubljani, dne 8. novembra 1929.;

št. 28.644.

Komisar oblastne samouprave oblasti ljubljanske:

dr. M. Natlačen s. r.

Razne objave iz «Službenih Novin».

Številka 271 z dne 19. novembra 1929.:

Ukaz Njegovega Veličanstva kralja z dne 31. oktobra 1929.: Pomaknjen je iz 6. skupine I. kategorije v 5. skupino I. kategorije dr. Pirjevec Avgust, knjižničarjev pomočnik v državni knjižnici v Ljubljani. — Postavljen je pri narodnem gledališču v Ljubljani za člana s pravicami uradnika 1. skupine II. kategorije Križaj Josip, član narodnega gledališča v Zagrebu v ostavki, bivši uradnik v isti skupini iste kategorije. — Pomaknjen je iz 2. skupine III. kategorije v 1. skupino III. kategorije Bavec Albin, arhivski uradnik na univerzi kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani.

Odlok ministra pravde z dne 12. novembra 1929.: Potrjen je dr. Dev Miroslav, pravni praktikant pri okrožnem sodišču v Mariboru, za stalnega v 9. skupini I. kategorije in pomaknjen v 8. skupino I. kategorije.

Odlok ministra za finance z dne 6. novembra 1929.: Pomaknjen je iz 3. skupine III. kategorije v 2. skupino III. kategorije Kokot Rajmund, arhivarjev pomočnik pri finančni direkciji v Ljubljani.

Številka 272 z dne 20. novembra 1929.:

Ukaz Njegovega Veličanstva kralja z dne 3. novembra 1929.: Postavljen je po službeni potrebi za veterinarskega delegata pri kraljevskem poslanstvu na Dunaju v 4. skupini I. kategorije dr. Rajar Janko, oblastni veterinarski inspektor pri velikem županu mariborske oblasti v isti skupini iste kategorije.

Ukaz Njegovega Veličanstva kralja z dne 31. oktobra 1929.: Upokojen je po členu 141. uradniškega zakona dr. Vyborny Josip, sreski sanitetni referent v Čabru v 6. skupini I. kategorije.

Odlok ministra za poljedelstvo z dne 21. oktobra 1929.: Preveden je za veterinarja v 8. skupini I. kategorije Drolec Josip, veterinarski pripravnik pri litijskem sreskem načelstvu s sedežem v Višnji gori v 9. skupini I. kategorije.

Objava kabinetne pisarne ministrstva za finance z dne 15. novembra 1929.: Srbski svobodni pas v Solunu, ki ga je doslej nadziralo in upravljalo ministrstvo za finance, nadzira in upravlja odslej na predlog ministra za finance z dne 25. septembra 1929. ministrstvo za trgovino in industrijo.

